

[Miljøministeren.]

meddelte samtidig, at yderligere fristforlængelse herefter ikke kunne forventes.

Den 21. oktober 1971 søgte Haderslev kommune om tilladelse til at etablere lejrskolen permanent på det pågældende areal, således at bygningerne med hensyn til placering og indretning blev udformet tidssvarende.

Fredningsnævnet, som efter ændringen af naturfredningsloven i 1969 nu havde afgørelsen, indhentede udtalelser fra Danmarks Naturfredningsforening og fredningsplanudvalget, der ikke kunne anbefale, at lejrskolen blev etableret permanent med dispensation fra strandbeskyttelseslinien. Fredningsplanudvalget henviste bl. a. til, at lejrskolen var beliggende i et område, der i kystdispositionsplanen for Haderslev amt af april 1969 var udlagt til brug for endagsturister.

Fredningsnævnet meddelte den 6. marts 1973 Haderslev kommune dispensation fra naturfredningslovens § 46, stk. 1, til bibeholdelse af lejrskolen på vilkår, at kommunen inden 3 år fra afgørelsens dato skulle nedrive de bestående bygninger og i stedet opføre en ny lejrskole, hvis placering og udseende skulle godkendes af nævnet.

Fredningsnævnets afgørelse blev med skrivelse af 15. marts 1973 tilsendt fredningsplanudvalget for Sønderjyllands amt, som den 19. marts 1973 modtog afgørelsen. Den 16. april indgav fredningsplanudvalget telefonisk anke til overfredningsnævnet, og anken blev efterfølgende bekræftet ved skrivelse af 17. april 1973 til overfredningsnævnet. Da loven ikke stiller særlige formkrav til anke af nævnetsafgørelser, er mundtlig anke tilstrækkelig. Anken er således rettidigt indgivet inden udløbet af den i loven fastsatte frist på 4 uger fra den dag, hvor meddelelsen om afgørelsen er modtaget.

I skrivelse af 27. maj 1974 meddelte overfredningsnævnet, at det i overensstemmelse med den tidligere truffne afgørelse måtte fastholde, at bygningen skulle fjernes fra arealet. Nævnet tiltrådte dog, at den tidligere meddelte frist for bygningens fjernelse forlængedes til 1. oktober 1977.

Det er således ikke rigtigt, når det i begrundelsen for spørgsmålet anføres, at anken er fremkommet for sent.

Jeg ved ikke rigtig, hvad der sigtes til, når det i spørgsmålet anføres, at afgørelsen er gennemtvunget af bureaukrater i fredningsplanudvalget og overfredningsnævnet.

Fredningsplanudvalgene har flertal af medlemmer udpeget af kommunerne og amtskommunen. I den foreliggende sag er udvalgets beslutning om at udtale sig imod en dispensation truffet i enighed.

Overfredningsnævnet har flertal af medlemmer udpeget af de partier i folketinget, som er repræsenteret i finansudvalget. I den foreliggende sag er afgørelsen truffet efter forudgående besigtigelse. 6 medlemmer af overfredningsnævnet – heraf 4 folkevalgte – har deltaget i sagens behandling, og afgørelsen var enstemmig.

Som jeg allerede har nævnt, ligger kompetencen med hensyn til strandbeskyttelseslinien i henhold til naturfredningsloven hos fredningsnævn og overfredningsnævn, som er domstolslignende organer med folkevalgt flertal. Afgørelser truffet af fredningsnævnene kan indbringes for overfredningsnævnet, der er ankeinstans og øverste administrative organ på dette område. En afgørelse truffet af overfredningsnævnet kan ikke ændres af miljøministeren eller af andre administrative organer.

Jeg skal således ikke udtale mig om den konkrete sag, men jeg kan oplyse, at den truffne afgørelse er i overensstemmelse med årelang praksis. Jeg vil endvidere gerne fremhæve, at strandbeskyttelsesliniebestemmelsen i naturfredningsloven er resultatet af en fremsynet lovgivning, der nu ligger 40 år tilbage, og som tilsigtede at redde de resterende dele af vore kystlandskaber, således at befolkningen og dens gæster, turisterne, kunne få glæde af dem. Vi, der har oplevet efterkrigstidens enorme bebyggelsesmæssige udvikling, som uden kontrol næppe havde ladet meget kyst tilbage, kan skønne på, hvad man dengang gennemførte.

Af *Kjærulff-Schmidt* (FP) til miljøministeren (3/3 77):

»Hvordan vurderer ministeriet de miljømæssige ulemper ved placering af motorvejsanlæg i storbyområder?«

(Spm. nr. 10).

Begrundelse.

I forbindelse med den massive beboerprotest mod beslutningen om anlæggelsen af Vallensbæk-Tårnby motorvejen har der været rejst tvivl om, i hvilket omfang miljøministeriet har været inddraget i det lovforberedende arbejde.